

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/122/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120216861
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:1120216861.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členov senátu JUDr. Jozefa Turzu a JUDr. Renáty Krajčiovej, v právnom spore žalobcu: URBAN & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Červeňova 15, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 244 895, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX/X, C., 2/ D. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XXX/XX, G. D., 3/ H. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX/X, C., 4/ J. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX/X, C., 5/ K. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XXX/XX, G. D., 6/ L. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XXX/XX, G. D., žalovaní 1/ až 6/ zastúpení právnym zástupcom PUKAJ, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 1661, Dolný Kubín, IČO: 53 029 623, o zaplatenie 6 142,72 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 13C/36/2023-361 zo dňa 23. mája 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaní 1/ až 6/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

- Okresný súd Námestovo (ďalej „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 13C/36/2023-361 zo dňa 23. 05. 2024 žalobu zamietol a žalovaným 1/ až 6/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
- V odôvodnení konštatoval, že žalobou, doručenou pôvodne Okresnému súdu Bratislava I dňa 27. 11. 2020, sa žalobca domáhal voči žalovaným 1/ až 6/ zaplatenia sumy 6 142,72 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 20. 09. 2018, uzavretej medzi žalobcom ako poskytovateľom právnych služieb a žalovanými ako klientmi. Žalobca poskytol žalovaným právne služby v súdnom konaní o náhradu škody a o náhradu nemajetkovej ujmy vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5C/57/2019 a v súdnom konaní o náhradu nemajetkovej ujmy vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5C/37/2020. Potom čo mu bola dňa 09. 09. 2020 doručená výpoveď zmluvy zo strany žalovaných, podľa bodu 8.4 zmluvy o poskytovaní právnych služieb žalovaných písomnou výzvou zo dňa 26. 10. 2020 vyzval na úhradu odmeny za poskytnuté právne služby v zmysle čl. 5 bod 5.3 zmluvy ako tarifnej odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy, k plneniu zo strany žalovaných nedošlo.
- Žalovaní 1/ až 4/ nárok žalobcu neuznali, s poukazom na § 18 ods. 4, 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, keď v zmluve nie je uvedená presná výška odmeny za jeden právny úkon a neboli dopredu upozornení na výšku odmeny, hoci zmluva uzavretá medzi žalobcom a nimi je spotrebiteľskou zmluvou. Keďže ich žalobca neoboznámil o výške odmeny za jednotlivé úkony, odmena mu v zmysle uvedeného ustanovenia nepatrí. Žalovaní nesúhlasili ani so samotnou výškou vyčíslených trov právneho zastupovania z dôvodu nepreukázania realizácie niektorých právnych úkonov, ako aj

z dôvodu uplatnenia si odmeny za úkony, ktoré nemajú oporu v platnom právnom poriadku. Žalovaní 5/, 6/ sa k žalobe nevyjadrili.

4. Okresný súd, vychádzajúc z ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 1 ods. 2, § 18 ods. 1, 2, 4, 5, § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z. z.“), § 9 ods. 1, 2, § 10 ods. 8, § 13 ods. 2, 3, § 13a ods. 1, 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinnej v čase podpisu Dohody o plnej moci (ďalej len „vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z.“) žalobu žalobcu zamietol.

5. Súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázať, že strany sporu dňa 20. 09. 2018 uzatvorili zmluvu o poskytovaní právnych služieb, v zmysle ktorej sa žalobca ako poskytovateľ právnej služby zaviazal poskytnúť žalovaným ako klientom právne služby za odmenu. Odmena mala v rámci vypovedania zmluvy zo strany žalovaných predstavovať jednak podielovú odmenu a jednak tarifnú odmenu. Žalobca na základe dohody o plnej moci zo dňa 17. 09. 2018 zastupoval žalovaných v konaniach vedených na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5C/57/2019 a sp. zn. 5C/37/2020. Dňa 07. 09. 2020 bola žalobcovi zo strany žalovaných vypovedaná plná moc, čím došlo k ukončeniu poskytovania právnych služieb.

6. Súd považoval za nesporné, že žalobca poskytol právne služby žalovaným, a že došlo k predčasnemu ukončeniu zastupovania z dôvodu vypovedania plnej moci zo strany žalovaných, z ktorého dôvodu by žalobca mal mať nárok na zaplatenie odmeny za právne úkony, ktoré pre žalovaných v konaniach vedených pred Okresným súdom Dolný Kubín účelne vykonal. Súd však nemal zo strany žalobcu, ktorého v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno, preukázané splnenie si povinnosti advokáta informovať klientov – žalovaných, ktorí majú postavenie spotrebiteľa právnej služby, o výške tarifnej odmeny v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., z ktorého dôvodu dospel k záveru, že žalobcovi odmena za právne služby, ktoré žalovaným poskytol v konaniach vedených na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5C/57/2019 a sp. zn. 5C/37/2020, nepatrí.

7. Súd nepovažoval slovné vyjadrenie v zmluve, že pri vypovedaní zmluvy patrí žalobcovi tarifná odmena za vykonané úkony v zmysle vyhlášky, za dostatočné splnenie si povinnosti žalobcu informovať žalovaných o výške odmeny za jeden právny úkon, keď výška tarifnej odmeny advokáta sa v prejednávanej veci odvíjala od viacerých atribútov a podľa súdu je len ťažko predstaviteľné, že osoba bez právnického vzdelania sama príde na to, akým spôsobom vypočítať odmenu, ktorú bude musieť zaplatiť za poskytnuté právne služby. Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 20. 09. 2018 v bode 5.3, ani v iných ustanoveniach, neobsahuje uvedenie výšky tarifnej odmeny za jeden právny úkon, spôsob jej výpočtu, ani odkaz na príslušné ustanovenia zákona, na základe ktorých by mohli žalovaní dospieť minimálne k predstave o tom, koľko zhruba by mala predstavovať odmena za jeden právny úkon.

8. Tvrdenie žalobcu, že žalovaní oboznámili s výškou odmeny prostredníctvom žalovanej 1/, a to pred uzatvorením zmluvy, pri rokovaní, ako aj pri zaslaní návrhu zmluvy, ktoré tvrdenia žalovaná 1/ poprela, súd nemal preukázané. Splnenie si povinnosti žalobcu oboznámiť žalovaných s výškou odmeny nepreukazuje zmluva a žalobca nepredložil žiadnu komunikáciu so žalovanými, na základe ktorej by bolo možné konštatovať, že žalovaní mali vedomosť o možnej odmene žalobcu. Súd konštatoval, že nemal dôvod pochybovať o tvrdeniach žalovanej 1/, že sa so žalobcom nerozprávali o výške tarifnej odmeny, nakoľko sám žalobca na pojednávaní uviedol, že keď prevzal právne zastúpenie, zaujímala ho podielová odmena.

9. Okresný súd zároveň konštatoval, že v danom prípade, vzhľadom na to, že k ukončeniu zmluvy došlo jej vypovedaním, kedy sa zmluva ruší ex nunc, nemohlo dôjsť na strane žalovaných k bezdôvodnému obohateniu, keďže žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie poskytnutých právnych služieb z dôvodu nesplnenia si povinnosti v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z.

10. Keďže súd nemal preukázané splnenie povinnosti v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., nepovažoval za potrebné zaoberať sa účelnosťou jednotlivých úkonov vykonaných v konaniach vedených na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5C/57/2019 a sp. zn. 5C/37/2020, keď zároveň konštatoval nepreukázanie viacerých úkonov, resp. ich účelnosti (napr. e-mailové komunikácie žalobcu so žalovanými, detailné právne posúdenie a právna analýza nárokov žalobcov na účely zastupovania v konaní sp. zn. 5C/57/2019, príprava a prevzatie zastúpenia v konaní sp. zn. 5C/37/2020 a pod.).

11. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a žalovaným ako úspešnej strane konania priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania.

12. Proti tomuto rozsudku podal žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny, spočívajúcej vo vyhovení žalobe, eventuálne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

13. V odvolaní namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, jeho arbitrárnosť a svojvoľnosť. Názory súdu považoval za nesprávne, zjavne arbitrárne a v dôsledku toho nezákonné.

14. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a nesprávnym skutkovým zisteniam žalobca namietal absenciu proporcionality pri rozhodnutí súdu prvej inštancie, keď došlo k zásahu do jeho práv v súvislosti s poskytnutím advokátskych služieb žalovaným. Poukázal na to, že zákon č. 586/2003 Z. z. hovorí o poskytovaní služieb za odmenu, okrem špecifických situácií, čo však nie je prípad žalovaných, ktorí všetci riadne a slobodne podpísali zmluvu o poskytovaní právnych služieb. Súd prvej inštancie uznal, že strany sporu uzatvorili zmluvu o poskytovaní právnych služieb, v zmysle ktorej sa ako poskytovateľ právnej služby zaviazal poskytnúť žalovaným ako klientom právne služby za odmenu, napadnutým rozhodnutím mu však nepriznal nárok na tarifnú odmenu z uvedenej zmluvy.

15. V súvislosti so splnením si povinnosti podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/26/2022 zo dňa 30. 03. 2023, podľa ktorého je povinnosť advokáta podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii splnená, ak advokát pri prvej konzultácii s klientom jasne uvedie výšku svojej odmeny podľa dojednaného druhu pred prvým úkonom poskytovania právnej služby, pred uzatvorením zmluvy o poskytovaní právnych služieb informuje klienta o výške, spôsobe výpočtu a forme dojednanej odmeny, a teda nie je potrebné informovať o výške odmeny pred každým jednotlivým úkonom. Uvedené bolo v prejednávanom spore naplnené. Uviedol, že nemal povinnosť opakovane, pred každým úkonom, upozorňovať žalovaných na ich poplatkové povinnosti spojené s právnymi službami, nakoľko tie boli riadne a špecificky zadefinované v zmluve o poskytovaní právnych služieb, zároveň nemohol očakávať a predpokladať vypovedanie právneho zastúpenia zo strany žalovaných. Právne služby vykonával za podielovú, resp. tarifnú odmenu, a teda výlučne do času úhrady za svoje náklady, ktoré dosiaľ neboli ani len čiastočne uhradené. Žalovaní sa obohatili na jeho know-how, jeho právnom zmýšľaní a času v nie malom rozsahu.

16. Nesúhlasil so záverom súdu, že mu nárok na odmenu nepatrí z dôvodu, že žalovaní namietali, že neboli oboznámení s výškou tarifnej odmeny. Uviedol, že hodnota úkonu je uvedená pri odkaze na tarifnú odmenu pri predčasnom ukončení zmluvy, a to odkazom na vyhlášku, ktorá je určitá, preto je takýto odkaz dostatočný.

17. Absencia dokazovania na súde prvej inštancie mala za následok, že súd vyhodnotil jeho tvrdenia a tvrdenia žalovanej 1/ za protichodné, pričom poukázal na svoje vyjadrenie v bode 6. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Podľa žalobcu sa z právneho posúdenia javí ako nedostatočné vnímanie konajúceho súdu, kedy s poukazom na ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. prijal záver, že pre splnenie povinnosti advokáta podľa uvedeného ustanovenia je potrebné, aby tento klienta informoval vopred o výške odmeny za poskytovanie právnych služieb. Uviedol, že zo žiadnych judikatórnych záverov mu nie je známe, že by určenie, že sa odmena skladá z tarifnej odmeny, bez konkrétneho vyčíslenia, bolo nedostatočné. Nemožno preto akceptovať výklad súdu, že v zmysle § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z., nedošlo k stanoveniu odmeny za právne služby, nakoľko táto bola určená ako tarifná odmena.

18. Namietal, že súd v kontraste so zákonom č. 586/2003 Z. z., ktorý žiada, aby boli právne služby poskytované za odmenu, uzatvoril, že v prípade, ak nebola tarifná odmena exaktne určená, hoci došlo k riadnemu uzatvoreniu zmluvy o právnych službách s určením, že mu prináleží tarifná odmena, toto nepovažoval za dostačujúce. Podľa žalobcu v danom prípade prevážili záujmy žalovaných, a to bez náležitého odôvodnenia. Uviedol, že akceptujúc, že sa jedná o spotrebiteľa, nemôže prijať záver, že protichodným tvrdením, ktorým žalovaná 1/ poprela, že došlo k výpočtu tarifnej odmeny, súd považoval uvedené za dostačujúce, napriek tomu, že žalovaná 1/, a teda aj ostatní žalovaní nikdy nepopierali, že došlo k poskytnutiu právnych služieb.

19. Keďže v danom prípade nebol naplnený žiaden dôvod, pre ktorý by malo z jeho strany dôjsť k bezplatnému poskytovaniu právnych služieb, možno logicky usúdiť, že ním poskytnuté právne služby boli poskytnuté jedine za odplatu. Zákon č. 586/2003 Z. z. pritom podporne ustanovuje, že v prípade ak k dohode medzi advokátom a klientom nedôjde, patrí advokátovi tarifná odmena. Tieto okolnosti súd prvej inštancie vôbec nezohľadnil.

20. Žalobca v ďalšom poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 395/21 z 12. januára 2023, i keď tento podľa žalobcu nemožno úplne aplikovať na prejednávaný spor. V uvedenom rozhodnutí bolo zo strany Súdneho dvora Európskej únie konštatované, že podmienka zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzatvorenej medzi advokátom a spotrebiteľom, ktorá stanovuje cenu týchto služieb podľa zásady hodinovej sadzby bez toho, aby boli spotrebiteľovi pred uzatvorením

zmluvy oznámené informácie, ktoré mu umožnia prijať jeho rozhodnutie s obozretnosťou a úplnou znalosťou finančných dôsledkov, ktoré uzatvorenie tejto zmluvy prinesie, nespĺňa požiadavku jasnosti a zrozumiteľnosti. V prejednávanom spore však ide o tarifnú odmenu, ktorá je na rozdiel od hodinovej odmeny jednotná a nezávisí od ďalších premenných, ale vyslovene len stanovuje cenu za jeden úkon právnej služby, a to bez ohľadu na náročnosť, čím nedochádza k nepredvídateľnosti. Aj súdny dvor pritom považoval za kritické, aby pred prijatím zmluvy mal spotrebiteľ dostatočný spôsob na oboznámenie sa s predmetnou zmluvou, čo v prejednávanom spore splnené bolo. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že spotrebiteľ mal dostačujúci časový priestor na oboznámenie sa so všetkými zmluvnými podmienkami a bol oboznámený aj s výškou tarifnej odmeny, i keď uvedené žalovaní popierajú. V danom prípade nemožno teda hovoriť o nekalej podmienke, a to napriek tomu, že nespĺňa podmienku transparentnosti. Predmetom konania zároveň nebolo určenie, či sa jedná o nekalú podmienku z pohľadu spotrebiteľa, ale išlo o žalobu o zaplatenie.

21. Keďže v danom prípade nejde o netransparentné konanie, nie sú pre právne posúdenie predmetu sporu aplikovateľné ďalšie závery Súdneho dvora Európskej únie. Pokiaľ by však bol odvolací súd iného názoru, poukázal na to, že v zmysle záverov súdneho dvora môže dôjsť k nahradeniu podmienky dispozitívnym ustanovením vnútroštátneho práva, ktorým je v danom prípade práve určenie poskytnutia právnych služieb na základe tarifnej odmeny.

22. Žalobca ďalej namietal nevysporiadanie sa súdu prvej inštancie či mu nepatrí iný nárok na odmenu za právne služby, a teda absentuje právne posúdenie súdu v tomto smere. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 86/2002 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. mája 2020, sp. zn. I. ÚS 254/2019, z ktorých vyplýva, že aj keby si zmluvné strany nedohodli spôsob odmeny pri ukončení poskytovania právnych služieb, vzniká advokátovi nárok na odmenu tarifnú, a to za náklady vzniknuté do odvolania, utrpenú škodu, ako aj odmenu zodpovedajúcu vykonanej práci. Tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co 22/2017-353 zo dňa 21. 02. 2017, podľa ktorého ak nedôjde k dohode o odmene, predpokladá sa, že sa advokát dohodol s klientom na odmene určenej podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene a takýto záver je opodstatnený aj v prípade, že by dohoda o zmluvnej odmene bola dohodnutá neplatne. V zmysle ust. § 732 Občianskeho zákonníka, ak zanikla príkazná zmluva odvolaním, je príkazca povinný nahradiť príkazníkovi náklady vzniknuté do odvolania, utrpenú škodu ako aj odmenu zodpovedajúcu vykonanej práci. Keďže v danom prípade pre nedokončenie obstarania záležitosti neprichádza do úvahy použitie ustanovení o podielovej odmene, vzniká pri takomto predčasnom ukončení zmluvy advokátovi nárok na odmenu tarifnú.

23. Podľa žalobcu bol súd v konaní povinný skúmať dôvodnosť vykonaných právnych úkonov, ako aj vyhodnotiť mimozmluvnú dohodu o poskytovaní právnych služieb a ak mal za to, že spotrebiteľovi nebola známa výška odmeny v zmysle podpísanej zmluvy, tak mu mal priznať za každý úkon právnej služby základnú tarifnú odmenu.

24. Podľa žalobcu je pre určitosť dohody o odmene postačujúce len odkázať na právny predpis, ktorý sám osebe nie je vnútorne rozporný a neurčitý, preto je možné ustáliť, že zmluva, ktorá pri určení odmeny za poskytnutie právnych služieb odkazuje na vyhlášku, ktorá upravuje tarifnú odmenu advokáta, je určitá, jasná a zrozumiteľná, a teda takto dohodnutá odmena (cena za poskytnuté právne služby) je vyňatá z kontroly neprijateľnosti v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaní boli v uzatvorenej zmluve odkázaní na právny predpis vyhlášky. K argumentácii súdu, že si spotrebiteľ nemá ako vypočítať výšku tarifnej odmeny, uviedol (napriek tomu, že tvrdí, že uvedené bolo ústne vykonané), že samotný spotrebiteľ vie využiť online kalkulačky, ktoré mu túto sumu vypočítajú.

25. Žalobca poukázal tiež na rozhodnutie Okresného súdu Nitra, sp. zn. 8C/18/2021 zo dňa 30. 03. 2022, v ktorom konaní išlo o takmer totožný skutkový stav, pričom súd v uvedenom prípade priznal žalobcovi nárok na náhradu tarifnej odmeny voči spotrebiteľom pri predčasnom vypovedaní zmluvy, kedy súd akceptoval, že advokát má jednoznačne nárok minimálne na tarifnú odmenu, a to za úkony, ktoré reálne pre klienta vykoná. Ide teda o absolútne odlišné právne názory Okresného súdu Nitra v uvedenom rozsudku a napadnutom rozsudku Okresného súdu Námestovo, čím došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

26. Podľa žalobcu okresný súd rozhodol nesprávne, pričom svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, čo zakladá vadu arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti, ipso facto vadu nezrozumiteľnosti a zmätočnosti, a tým aj vadu nezákonnosti rozsudku, ktorý nedáva odpovede na všetky relevantné otázky.

27. Žalovaní 1/ až 6/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhli napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdiť.

28. Uviedli, že je nesporné, že žalobca im na základe uzavretej zmluvy o poskytovaní právnych služieb poskytoval právne služby týkajúce sa ich zastupovania v konaniach vedených na Okresnom súde Dolný

Kubín pod sp. zn. 5C/57/2019 a 5C/37/2020 a že dňa 09. 09. 2020 mu bola z ich strany doručená výpoveď zo zmluvy o poskytovaní právnych služieb.

29. Výška odmeny za právne služby bola síce v zmluve o poskytovaní právnych služieb uvedená, avšak táto bola koncipovaná všeobecne, bez jasne stanovenej výšky. Dopredu neboli upozornení na výšku odmeny a ako bežní spotrebitelia nemali žiadnu predstavu o jej výške. Neboli informovaní ohľadne hodnoty jedného úkonu právnej služby a žalobca im ani neoznámil predpokladaný počet právnych úkonov, ktoré môžu byť v rámci zastupovania uskutočnené. Žalobca zároveň účtoval za úkony – telefonický rozhovor alebo napísanie krátkej správy, kde nemali ani tušenie, že žalobca si bude aj za takéto úkony účtovať odmenu.

30. Žalobca využil ich nevedomosť a právnu nezručnosť, poskytovanie právnych služieb účtoval pre všetkých žalovaných, pričom v kontakte bol iba so žalovanou 1/. Ostatných neinformoval o vykonaných právnych úkonoch, ani o plánovaných úkonoch, nemal od nich ani pokyn, a tak až na základe podanej žaloby sa dozvedeli čo mal vo veci uskutočniť. Ak by mali vedomosť o výške odmeny vopred, a o tom, za aké úkony si žalobca bude odmenu účtovať, predmetnú zmluvu o poskytovaní právnych služieb by nepodpísali. Keďže sú spotrebiteľmi právnej služby, bolo obligatórnou povinnosťou žalobcu ako advokáta informovať ich o výške odmeny za každý jeden úkon právnej služby, a to ešte pred začatím tohto úkonu. Keďže ich o výške odmeny za jednotlivé úkony neinformoval, odmena mu v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. nepatrí.

31. V ďalšom vyjadrili nesúhlas s výškou vyčíslených trov právneho zastúpenia s poukazom na bezdôvodné zvyšovanie trov v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín sp. zn. 5C/57/2019, ako aj účtovaním odmeny za úkony, ktoré nemajú oporu v platnom právnom poriadku.

32. Žalobca v replike (vyjadrenie k vyjadreniu žalovaných) zotrval na podanom odvolaní.

33. Nesúhlasil s vyjadrením žalovaných, majúť za to, že títo nereagujú na jeho odvolanie, ale opakujú argumenty, ktoré už boli z ich strany vyjadrené v priebehu samotného konania.

34. V súvislosti s nesporným tvrdením, že dňa 09. 09. 2020 mu bola zo strany žalovaných doručená výpoveď zo zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 07. 09. 2020 poukázal na čl. 5 bod 5.5 Zmluvy v znení Dodatku č. 1, upravujúci jeho odmenu v prípade odstúpenia od zmluvy a/alebo v prípade vypovedania zmluvy a/alebo v prípade akéhokoľvek iného spôsobu ukončenia zmluvy zo strany klienta.

35. Podľa žalobcu bolo ust. § 18 ods. 4, 5 zákona č. 586/2003 Z. z. dodržané a žalovaní boli pred uzatvorením zmluvy riadne poučení o výške odmeny za úkon právnej služby pred jeho začatím, nakoľko uvedené vyplývalo zo zmluvy, pričom samotné úkony boli realizované až následne, nie pred podpisom zmluvy.

36. Vzhľadom na výpoveď žalovaných zo zmluvy zo dňa 07. 09. 2020 mu vznikol voči žalovaným zmluvný nárok na úhradu podielovej odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy, zmluvnej odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy, zmluvnej odmeny II pri predčasnom ukončení zmluvy a tarifnej odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy. Podanou žalobou sa domáhal úhrady tarifnej odmeny za jednotlivito a účelne vykonané služby právnej pomoci, a to spoločne a nerozdielne od všetkých žalovaných. Tarifná odmena bola vypočítaná na základe príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

37. Pokiaľ žalovaní vo vyjadrení uviedli, že ako bežní spotrebitelia nemali žiadnu predstavu o výške poskytovanej odmeny, a túto nevedeli ani vypočítať podľa vyhlášky, dochádza k zmene ich vyjadrení, nakoľko nikdy predtým netvrdili, že z ich strany malo dochádzať k výpočtu tarifnej odmeny.

38. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 9/2012 mal za to, že ide o výnimočnú okolnosť, keď v danom prípade nemohol spotrebiteľ dôvodne predpokladať, že právne služby by mali byť poskytnuté bez nároku na odmenu (čo odporuje aj samotnej zmluve). V tejto súvislosti žalobca opätovne poukázal na test proporcionality. Poukázal na ust. § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. a skutočnosť, že advokát poskytuje právne služby za odmenu a poskytovanie právnej pomoci bez nároku na odmenu je podmienené zákonom, pričom v danom prípade neboli naplnené podmienky pre poskytnutie bezplatných právnych služieb.

39. Zopakoval, že žalovaní mali dostatočný časový priestor na vyhodnotenie zmluvy, pričom zo strany žalobcu došlo k podpisu zmluvy ako posledného, čím došlo k jeho prejavu vôle až po podpise/prejave vôle u žalovaných.

40. Žalobca poukázal aj na ust. § 8 ods. 4 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., účinné od 01. 01. 2024, podľa ktorého ak sa advokát s klientom nedohodnú inak, advokát má v prípade skončenia zmluvy o poskytovaní právnych služieb pred vybavením veci právo na tarifnú odmenu.

41. Pokiaľ ide o námietky žalovaných k odmene za úkon právnej služby komunikácie s klientom z dôvodu, že nie je zrejmé koho možno rozumieť pod „Klient 1“, poukázal na vykonané dokazovanie, kedy uviedol,

že od žalovanej 1/ dostal poverenie, aby cez ňu komunikoval aj za ostatných žalovaných. Úkony, ktoré žalovaní namietali, sú úkony, ktoré boli vykonané účelne a s odbornou starostlivosťou, a to na pokyn žalovanej 1/, ktorá na pojednávaní uviedla, že s ním komunikovala aj za ostatných žalovaných. V súvislosti s úkonmi právnej pomoci, ktoré žalovaní rozporovali, poukázal na ust. § 13a ods. 5 vyhlášky MS SR č. 655/204 Z. z.

42. Žalovaní 1/ až 6/ v duplike (vyjadrenie k replike žalobcu) zotrvali na tom, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a vo svojom vyjadrení neuviedol skutočnosti, ktoré by boli pre daný prípad rozhodné. Uviedli, že žalobca naďalej poukazuje len na všeobecné skutočnosti, pričom nepreukázal, že by ich upozornil na výšku odmeny za poskytovanie právnych služieb. Ako bežní spotrebitelia nemali vedomosť o hodnote jedného úkonu a ani nemali vedomosť o tom, za čo všetko si môže žalobca účtovať právne služby. Zopakovali, že žalobca, napriek tomu, že požaduje zaplatiť trovy spoločne a nerozdielne, avšak v kontakte bol len so žalovanou 1/, ich dopredu neupozornil aké úkony ide vykonať, neupovedomil ich ani o uskutočnených úkonoch.

43. Ďalšie vyjadrenia neboli sporovými stranami v odvolacom konaní produkované.

44. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, z úradnej povinnosti prihliadajúc na vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380, § 379 C. s. p.), a tento podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

45. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalobcu, následných vyjadrení strán konania a obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie spôsobom zodpovedajúcim kontradiktórnej povahe konania, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a logickým spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami relevantnými pre rozhodnutie, a toto spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p. Odôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné či zjavne neodôvodnené.

46. Odvolací súd uvádza, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, však nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany sporu. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03. 07. 2003, sp. zn. I. ÚS 361/2010 zo dňa 14. 09. 2011, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo 8/2008 zo dňa 17. 06. 2009). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (II. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

47. Odvolací súd, vychádzajúc z odvolacích námietok žalobcu, podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť záverov súdu prvej inštancie vedúcich k zamietnutiu žaloby žalobcu a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolanie žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné, keď žalobca v odvolaní nevedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa nebol vysporiadal už súd prvej inštancie, a ktoré by mali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

48. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie mal za preukázané vznik a existenciu právneho vzťahu medzi žalobcom ako advokátom a žalovanými 1/ až 6/ ako jeho klientami na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb podľa zákona č. 586/2003 Z. z. na zastupovanie žalovaných v konaniach vedených na Okresnom súde Dolný Kubín sp. zn. 5C/57/2019 a 5C/37/2020,

rovnako mal preukázané ukončenie tejto zmluvy výpoveďou zmluvy zo strany žalovaných. Súd prvej inštancie uvedenú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 Občianskeho zákonníka. V prípade zmluvy o poskytovaní právnych služieb ide o príkaznú zmluvu (viď aj bod 28. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), preto sa vzťah medzi žalobcom ako advokátom a žalovanými ako jeho klientami riadi ustanoveniami príkaznej zmluvy, zároveň sa však naň vzťahuje aj osobitný právny predpis, ktorým je zákon č. 586/2003 Z. z., ktorý upravuje podmienky poskytovania právnych služieb, vrátane odmeny za ich poskytovanie. Uvedený zákon, ktorý predstavuje špeciálnu právnu úpravu vo vzťahu k právnej úprave príkaznej zmluvy v Občianskom zákonníku, výslovne rieši aj podmienky, za ktorých advokát nemá právo na odmenu, v ust. § 18 ods. 4 osobitne upravuje podmienky, kedy advokátovi právo na odmenu za poskytnuté právne služby nevznikne v prípade, že klient advokáta má postavenie spotrebiteľa. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia súd prvej inštancie posudzoval aj dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu.

49. Práve vychádzajúc z ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, keď žalobca nepreukázal, že žalovaných informoval o výške odmeny za úkon právnej služby a spôsobe jej výpočtu. Slovné vyjadrenie v zmluve, že pri vypovedaní zmluvy patrí žalobcovi tarifná odmena v zmysle vyhlášky, nepovažoval súd za dostatočné splnenie si povinnosti žalobcu informovať žalovaných o výške odmeny za jeden právny úkon.

50. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie stotožňuje, keď ani podľa odvolacieho súdu samotný odkaz na vyhlášku MS SR č. 655/2004 Z. z. nepredstavuje poskytnutie informácie o výške odmeny za úkon právnej služby v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. Odvolací súd v tejto súvislosti (a aj v nadväznosti na tvrdenie žalobcu v odvolaní, že mu zo žiadnych judikatórnych záverov nie je známe, že by určenie, že sa odmena skladá z tarifnej odmeny, bez konkrétneho vyčíslenia, bolo nedostatočné) poukazuje na závery vyslovené v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/240/2017 zo dňa 30. 11. 2017, ktorý k ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. uviedol, že „Z textu predmetného ustanovenia (bod 29 tohto odôvodnenia) totiž jednoznačne a explicitne vyplýva, že nevyhnutnou obsahovou náležitosťou informačnej povinnosti advokáta (vo vzťahu ku klientovi) musí byť údaj o výške odmeny za úkon právnej služby a to pod obligatórnou sankciou, že (advokátovi) nárok na odmenu (v prípade absencie takéhoto poučenia) nevznikne. Ide o logickú zákonnú požiadavku, nakoľko z laického pohľadu/pozície klienta je absolútne nemožné dospieť (bez takéhoto poučenia) k poznatku, aké finančné náklady môžu byť s právnym zastupovaním spojené. Je preto úplne legitímne a žiaduce, aby klient o tejto zásadnej skutočnosti získal relevantnú vedomosť, preto právna norma precizovala novelou vykonanou zákonom č. 304/2009 Z. z. povinnosti advokáta o náležité informovanie klienta o výške odmeny za úkon právnej služby. Z dôvodovej správy k predmetnej novele taktiež bez zásadnejších pochybností vyplýva opísaný úmysel zákonodarcu, keď uvádza, že „advokát musí vopred informovať spotrebiteľa právnej služby o cene úkonu právnej služby. Ak si túto povinnosť nesplní a poskytne úkon právnej služby, zanikne mu zo zákona právo na odmenu za tento úkon právnej služby. Cieľom je posilniť dôveru v advokátsky stav, pretože odmena za poskytovanie právnej služby sa stane viac predvídateľnou. Prax totiž potvrdzuje, že najmä pri vysokých odmenách spotrebiteľ právnej služby negatívne znáša oznam o celkovej konečnej odmene advokáta. Navrhované ustanovenie zapadá do celkového kontextu právnej úpravy určenej na ochranu spotrebiteľa.“ Uvedené ustanovenie teda nie je možné vykladať inak, než že informácia musí predstavovať konkrétny číselný údaj o cene jedného úkonu právnej služby.“ Na uvedenom závere odvolací súd zotráva aj v tomto spore. Potreba informovanie o konkrétnej sume za úkon právnej služby vyplýva napokon aj z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/15/2024, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/40/2023 či sp. zn. 10CoCsp/2/2024. Zákon neupravuje formu v akej má byť klientovi táto informácia poskytnutá, avšak v prípade súdneho konania zaťažuje dôkazné bremeno preukázania splnenia si tejto povinnosti advokáta žalobcu, ktorý sú uplatňuje voči klientovi nárok na zaplatenie sumy za poskytnuté právne služby.

51. Potreba informovania o konkrétnej výške odmeny za úkon právnej služby napokon vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/26/2022, na ktoré v odvolaní poukazoval samotný žalobca. Pokiaľ v súvislosti s uvedeným rozhodnutím žalobca namietal, že nie je potrebné informovať klienta o výške odmeny pred každým jednotlivým úkonom, odvolací súd konštatuje, že takýto záver z rozhodnutia súdu prvej inštancie ani nevyplýva. Naopak, okresný súd, vzhľadom na skutočnosť, že išlo o odmenu v prípade predčasného ukončenia zmluvy, nepovažoval za potrebné upovedomovať žalovaných ako spotrebiteľov právnej služby o výške tarifnej odmeny pred každým jedným úkonom, ale postačovalo, ak by tak žalobca urobil aspoň pred uzavretím zmluvy o poskytovaní

právnej služby, prípadne pred prvým úkonom, čo však súd nemal v prejednávanej spore preukázané (bod 29. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). V tejto súvislosti však odvolací súd zároveň dodáva, že v rozhodnutí sp. zn. 8Co/23/2024 Krajský súd v Žiline zaujal stanovisko o potrebe informovať o výške odmeny za úkon právnej služby pred každým takýmto úkonom, uvedený záver vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/161/2018, keď na celkovú výšku tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnej služby nemá vplyv iba výška výpočtového základu na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta, ale aj samotná povaha úkonu právnej služby, počet úkonov právnej služby vykonaných v priebehu poskytovania právnej služby či ďalšie okolnosti poskytovania právnej služby (Podľa § 9 ods. 1, 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. sa celková výška tarifnej odmeny určí súčinom základnej sadzby tarifnej odmeny stanovenej podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak. Základná sadzba tarifnej odmeny sa môže znížiť alebo zvýšiť v prípadoch uvedených v tejto vyhláške). Nemožno teda súhlasiť s názorom žalobcu, že tarifná odmena je jednotná a nezávislá od ďalších premenných.

52. Okrem poukazu na bod 5.5. zmluvy o poskytovaní právnych služieb predloženú v konaní pritom žalobca nepreukázal, že žalovaných o výške odmeny za úkon právnej služby informoval. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na výpoveď konateľa žalobcu zachytenú v bode 6. odôvodnenia napadnutého rozsudku, tento síce uviedol, že žalovaných prostredníctvom žalovanej 1/ upozornil na výšku hodnoty úkonu viackrát pred podpisom zmluvy, žalovaná 1/ však vo svojej výpovedi tvrdenie žalobcu o tom, že bola poučená o výške tarifnej odmeny za úkon právnej služby poprela a žalobca svoje tvrdenia v tomto smere žiadnym spôsobom nepreukázal. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na závery súdu prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré považuje za logické a s ktorými sa stotožňuje. Žalobca v odvolaní síce tvrdil, že vyhodnotenie tvrdení žalobcu a žalovanej 1/ za protichodné bolo následkom absencie dokazovania na súde prvej inštancie, žalobca však nekonkretizoval aké dôkazy mal súd prvej inštancie vykonať a tieto nevykonal, v ktorej súvislosti odvolací súd poukazuje na kontradiktórny charakter konania.

53. Nedôvodná je i námietka žalobcu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie spočívajúca v neaplikovaní ust. § 24 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z., podľa ktorého advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne primeraný preddavok, čo malo viesť k vyhovneniu jeho žalobe. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie akceptoval právo žalobcu ako advokáta na odmenu za poskytované právne služby, túto žalobcovi nepriznal vzhľadom na ust. § 18 ods. 4 cit. zákona, ktorý nárok advokáta na odmenu výslovne vylučuje, ak advokát v priebehu poskytovania právnej služby neinformuje klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, ktorú skutočnosť (informovanie žalovaných o výške odmeny za úkony právnej služby), ako už bolo vyššie uvedené, súd preukázanú nemal. Žalobca v odvolaní poukazuje len na to, že na strane žalovaných neboli splnené podmienky pre poskytovanie bezplatných právnych služieb v zmysle § 24 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., úplne (a účelovo) však opomína uvedené ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Uvedené ustanovenie predstavuje sankciu za porušenie povinností advokáta, v danom prípade porušenie informačnej povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi (t. j. nepoužije sa vo vzťahu ku klientovi, ktorý spotrebiteľom nie je).

54. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 395/21 z 12. 01. 2023, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na nekalej podmienke zmluvy, ale na porušení ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., keď konštatoval, že ani aplikácia ust. § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. nevyklučuje povinnosť informovať o výške odmeny podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. Nie je preto na mieste ani dožadovanie sa nahradenia neurčitého dojednania odmeny dispozitívnym ustanovením vnútroštátneho práva (s poukazom na uvedené rozhodnutie súdneho dvora), ktorým je podľa žalobcu v danom prípade určenie odmeny za poskytnuté právne služby na základe tarifnej odmeny. Napokon odvolací súd len dodáva, že Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že členské štáty môžu v súlade s čl. 8 smernice 93/13 zabezpečiť vyššiu úroveň ochrany spotrebiteľov, čo sa v danom prípade stalo prostredníctvom § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z.

55. K námietke žalobcu, že žalovaní mali dostatok času na to, aby si zmluvu preštudovali (na ktorú obranu reflektoval súd prvej inštancie v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), odvolací súd

konštatuje, že zo zmluvy samotná výška odmeny za úkon právnej služby nevyplýva a pokiaľ zákon č. 586/2003 Z. z. ukladá žalobcovi ako poskytovateľovi právnych služieb povinnosť informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom o výške odmeny za úkon právnej služby, nie je dôvodné v tomto smere zaťažovať žalovaných. Žalobca ako poskytovateľ právnej služby mal svojich klientov iniciatívne oboznámiť s tým, čo je obsahom zmluvy, k čomu ich zaväzuje a vo vzťahu k odmene im podrobne vysvetliť spôsob a formu jej uplatnenia, aj v prípade predčasného ukončenia právneho zastúpenia, a to jasným, určitým a pre spotrebiteľov primeraným spôsobom.

56. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj námietku žalobcu, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, či mu nepatrí iný nárok na odmenu, keď tento nárok bližšie nekonkretizoval. Súd prvej inštancie sa pritom zaoberal tým, či nárok uplatnený žalobou nemožno žalobcovi priznať na základe iného právneho posúdenia (pri zachovaní skutkového stavu), v ktorej súvislosti odvolací súd odkazuje na bod 33. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, na ktoré závery žalobca v odvolaní nereagoval.

57. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal ne/predvídateľnosť napadnutého rozhodnutia s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Nitra sp. zn. 8C/18/2021 zo dňa 30. 03. 2022 (ktoré odvolací súd nemal k dispozícii), z rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/75/2022, ktorý v uvedenej veci Okresného súdu Nitra rozhodoval ako odvolací súd, nevyplýva, že by súd prvej inštancie alebo odvolací súd aplikovali ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., resp. prečo nepovažovali uvedené ustanovenie za relevantné pre rozhodnutie vo veci. Samotné rozhodnutie Okresného súdu Nitra teda nemohlo u žalobcu založiť dôvodné očakávanie, že súd v prejednávanej spore rozhodne „rovnako“, najmä ak žalovaní sa v prejednávanej spore od začiatku bránia práve porušením povinnosti žalobcu v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. Rovnako z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/22/2017 zo dňa 21. 02. 2017 nevyplýva, že by sa súd v danom prípade zaoberal aplikáciou ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., keď v uvedenom prípade išlo zároveň o poskytovanie právnych služieb na základe zmluvy zo dňa 05. 04. 2002 uzavretej podľa zákona č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch. I keď žalovaný v danom konaní mimo iného namietal, že ho žalobkyňa neinformovala o výške odmeny za úkon právnej služby pred jeho uskutočnením, vzhľadom na námietku vadného plnenia z rozhodnutí súdov v danej veci vyplýva len aplikácia ust. § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. V súvislosti s predvídateľnosťou rozhodnutia zároveň odvolací súd poukazuje na viacero rozhodnutí odvolacích súdov, ktoré v prípade aplikácie ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. zaujali rovnaké stanovisko ako súd prvej inštancie, na ktoré rozhodnutia už poukázal aj súd prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň poukazuje aj na vyššie uvedené rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/240/2017, 10CoCsp/15/2024, 8Co/23/2024, 8Co/62/2021, či rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 26Co/75/2022 alebo Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/13/2025.

58. Odvolací súd zároveň dodáva, že rozhodnutia iných okresných či krajských súdov nie sú pre súdy konajúce v prejednávanej veci záväzné (§ 193, eventuálne § 455 C. s. p.) a zároveň nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle článku 2 ods. 2 základných princípov C. s. p.

59. Ako nedôvodnú napokon odvolací súd vyhodnotil aj námietku žalobcu spočívajúcu v neskúmaní dôvodnosti vykonaných úkonov právnej služby, keď vzhľadom na zamietnutie žaloby z dôvodu nesplnenia si povinnosti žalobcu podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. by bolo vykonanie ďalšieho dokazovania v tomto smere v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

60. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a závery odvolací súd, vyhodnotiac odvolanie žalobcu ako nedôvodné, rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, pri rozhodovaní o ktorých súd aplikoval správne ustanovenia právneho predpisu, ako vecne správny potvrdil.

61. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania boli žalovaní 1/ až 6/, a to v celom rozsahu, preto im súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 C. s. p. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

62. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)